

BUDAI KILÁTÓK TELJESÍTMÉNYTÚRA

Október egyik pluszmunkás éjszakán a beérkezett rengeteg e-mail között tűnt fel az az üzenet, amelyet túlórai invitálásként két különböző feladótól is kézhez kaptam. Égi jelként gondolván egyből meg is fogant bennem a gondolat, mely a hónap tizenegyedikére öltött testet és a kedves meghívásoknak szívesen tettem eleget. Csoportok gátlástalan üzésén-hajszolásán edződött idegen- és túravezetőként beneveztem tehát életem legelső, 700 méteres szinttel áldott teljesítménytúrájára.

Valahogy mindig is viszolyogtam a perckalodába zárt, határidős feladatoktól, ahol adott óra alatt kell pontosan és szakszerűen teljesíteni. Tudom, teher alatt nő a pálma és a Muszáj-Tempus nyomása alatt loholva tájékozódás azért még a harmadik ikszen túl sem okozhat gondot. A következő flash sötétben kelés után a **normafai Síház** előtt ért. Spontán baráti üdvözlések után a népes sorból fél kilenckor 251-es rajtszámmal startolva indultam neki a rozsdavörös, olykor sárgáló levelek között. Számomra e terep bringával sem

volt ismeretlen, de most a lábbuszra kerestem kalauzt. A János-hegyet 527 méteren koronázó **Erzsébet-kilátó** újfent nosztalgiával fogadott. Salve! -köszöntem neki és olvastam neoromán csigalépcsője alatt a padlón. Az első ellenőrzőponti bélyegzés picit tumultussal fogadott a második kilátószinten, sőt a nyomott stemplit szépen felcserélték, mert a szerint ekkor már a **Kaán Károly-kilátót** abszolváltam. Kurta fotószünettel körbenézve a főváros legtetején, a reggeli párába burkolózva kacsintottam a Nagy-Kopasz félcél felé, aztán iszkiri! Éppen a panorámás pihenőfülkéknél oldalalogni kezdtem a fokokon, amikor vidám ellenvonatként egyszer csak szembe szaladt egy melleleg igen vidám és széldzsekije alól szépen domború holtjátékkal hergelő buja teremtmény. A szervezők nevét hirtelen ihlettől hajtva, iziben Tapigráfiára módosítottam. Erre a dekoratív fehérség is inspiráló turbó fokozatba kapcsol, mert az erdőri laktól távolabb, kisvártatva ismét találkoztunk, ahogyan lejtmenetben szánkázott. Műnyúl gyanánt agárként vágta utána és a Szépjuhásznéig sikerült néhány biztató minutát lefaragni az addig meglehetősen szigorúra szabott szintidőből.

A bélyegzők sorrendje rövid kaptató után állt helyre, miután a Gyermekvasútnak szalutálva hódítottuk meg a Nagy-Hárs-hegy ormát. Különleges emlékként ötlött itt eszembe, amikor az újév beköszöntét és a tűzijátékot a lidérces éjbe bújt kilátó felső szintjéről kettesben pezsgőzve és jeges szélben csodáltuk. No de félre a szilveszteri nosztalgiával, hisz' szépen izzadok, a klíma ezúttal fénylő és pazar, az avar sem zavar és a belül vaslétrával toldott Bátor-barlang csúszós szikláin botladozom. Az Örökerdő Tanösvénynél határozottan felüdülést keltett a mezítlásos őszi napsugár, mert idézve a bölcs Platón: „e kellemes platón

nem zötyögnék platón”. Kisvártatva **Kis-Hársasra** érve a felújított, de így is pikánsan kilengő rönktorony pontőrei ösztönző szavakkal bocsátottak tovább a körsétaútra. A túra leginkább életveszélyes szakaszán fél kilométeren keresztül erős szembeforgalom mutatkozott négykerekűek képében a Szépjuhászné aszfaltúton, így megkönnyebbülve vetettük be ismét magunkat az árnyat adó tölgyesbe.

A kirándulás holtpontja az eddigi etapot tartva vádlizsibbasztóan a Fekete-fejre meredeken kapaszkodva ért utól, ahol jelzésértékűen jobbra-balra fatörzseken és tönkökön pihentek meg a tikkadt sorstársak. Alföldi ridegtartásban felnőve, egy tarjás szendvicset azért a bős szuszogás és előre súlypont közben elfogyasztottam, hogy légszomjtól zihálva és remegő kézzel karcoljak jelet narancs zsírkrétával az igazoló lapomra. A Petneházy karámsarkánál strázsáló pacik majdnem elkunyerálták a többféle választékot nyújtó jutifali csokit, amit a

Tipográfia TE Természetbarát Szakosztály jeles szervezői „egy kis nyam-nyam” mosolygó napocska piktogrammal a kiírásban előre jeleztek. Innen már nem ólomlábakon rohant az idő, mert túl a féltávon rögvést a vaddisznók kedvenc dagonyázóhelye, a Vörös-pocsolya bukkant elő. Benne kicsi sár és tétova tócsák, így a **Tarnai-pihenő** kiváló kilátópontjáig még iramban húztuk inunkat. Az imádott idilli kopáron végre összesereglett a bakancsos jónép és napfürdőben melengve gyűjtött erőt a következő lankás hegymenethez. Újabb táv és újabb baguette (mind megette...), meg rengeteg katicabogár. Azután a János-hegyről reggel már szemrevételezett **Csergező Pál Kilátó** jött soron, melyet többen a dubai Jumeira Beach

Hotelhez hasonlítanak. Kevesebb arany és pompa, de a bivakolhatóan letisztult ostrombástya-szélhárfa forma nekem inkább a svéd stílust ötvözi Magyarhonba. A csúcszászlót már letépték a viharos szelek és a Budai-hegység legmagasabb pontján álló műtárgyat legutóbbi ittjártam óta nem csak a természeti-, hanem az agresszív lumpen elemek is kegyetlenül pusztítják. Az 559 méteres szintet jelző feliratot csúnyán megtépázták, de a vénasszonyok nyarának hangulata messzire tekintő, színpompás látványtárával kárpótolt.

A ketyegő másodpercek sem zavarnak már, mert ezután vakpilótás jutalom ereszkedés következik **Nagykovácsiba**. Persze a túlzott toronyiránt kényelemnek és lankadó figyelemnek fizetjük a böjtjét, mert csordaszellemtől áthatva letértünk a mindedig kiválóan kommentált és itinerezett útvonalról, hogy azután a 12 éve friss térképpel és bronzjelvényes ösztönrel irányozva érjük el a falu határát. Néhány porta hátsó udvarát bejárva, egyesek végül kerítésen keresztül sértenek kamásnit és magánlakot. Jómagam hű útitársaimmal, a zsrnaliszta Krisztával és az ügyvéd Pistivel a békésebb, tárgyalásos kommunikációt választva

kérezkedtünk át egy ízléses gerendaház hátsó kertjén keresztül és utána már tényleg sétagalopp a Kitelepítési Emlékműtől a templomig. A sekrestyével szomszédos Trendl Ház Vendéglő célbeli sörpadjain szabad ég alatt fogyasztjuk 23 kilométeres vándorlásunk jutalom paprikás krumpliját és fényképészkedünk jelvénnel-oklevéllel-egymással-miegymással, no meg izomlázat oltunk a minőségi cseh maláta-dzsúzzal. Egy órával a szintidőn belül finiseltünk, de jó kedvvel süvegeljük meg azt a néhány önálló tájolású dzsungelharcos extrást, aki szó szerint végszóra fut be a kerthelyiségbe.

A Balatont már átúsztam, a Strombolit már megmásztam, a Budai Kilátók is ki vannak pipálva! Jöhet a Via Ferrata!

Budapest, 2008.október 11.

Molnár Attila
www.baedecker.hu